

Bacsó Marika

Deák Ferenc utcai fák

Vadgesztenyék álltak sorfalat,
 délceg, zöldruhás katonák,
 amikor hozzátok mentünk játszani,
 mint pajkos, csavargó kiscicák.
 Napközisek voltunk, hercegi sarjak helyett,
 mi nyűttük a kastély jobbszárnyát,
 de hozzánk épp' betette lábát a szomorúság,
 kit érdekelt, merre jár, egy árva kismadár.
 Tusi néni évközben, körmössel vert belénk tudást,
 de nyáron a szünetben, a Bódva kanyarulatában,
 úgy pancsoltunk, mint vízre szállt, sivalkodó kiskacsák.
 Zsibongásunk, felverte az Alvég csendjét,
 ahol régen, napernyős kisasszonykák sétáltak,
 ott mi zajongtunk,
 s a kavicsos vízparton, jókedvünk vert tanyát.
 De mily buta is a gyermek,
 ha olykor elfeledkezik,
 később szánja, bánja rútul,
 pedig nem is vétkezik,
 csak élni akar, ösztönösen,
 akkor is, ha vére csordul.
 Belenevet a kegyetlen világba,
 nem rombolja a víg társaságot,
 s magához öleli, az útjába vetődő,
 parányi, hamis boldogságot.
 Így voltam olykor-olykor boldog,
 néhány önfeledt, ellopott pillanat,
 pedig nem volt jogom akkor,
 mert a lelkem darabokra szakadt.
 Nem üvöltöttem, nem jajongtam,
 csak felnőttnek illik a gyász,
 anyja nélkül búsan bégethet a napos bárány,
 de nem sírhat társai előtt egy kisleány.

Valahol, hátul, egy mély bugyorban,
megbúvott a gondolat,
csak este tört elő, sötét árnyként,
magával hozva lidérces álmokat.
Ott a Margit-lakban, játszottunk,
ahol valami békés nyugalom időzött,
kedvesen marasztalt a könyvek illata,
s mint fehér apáca, a kandalló őrködött.
Elcseréltük füzetünket, Te gyöngybetűvel írtál bele,
rajzoltál kecses babát, fénylő napot,
míg én, nem mertem kacska betűimmel elcsúfítani tiédet,
oly szépek voltak a lapok.
Arany hajad, vasalt köténykéd szállt,
amint ugráltunk a pamlagon,
oly könnyen ledobtam mázsás súlyaim,
amikor forogtunk kinn az udvaron.
Lábat lógattunk, vagy ringatott a hintaszék,
a telefonos kisasszony agyára mentünk,
amikor rekedten szóltunk a kagylóba,
majd nagyokat kacagva sorra letettük.
Csínytevésben bajnok a gyermek,
s úgy éreztem, akkor leomlottak terheim,
de hazafelé újra velem tartott,
s azóta is vállaimon hordozom.
Könnyebb már ez a teher, az élet gondos ápoló,
de ami akkor elszakadt, soha, semmivel nem pótolható.
Elfutottak az évek, a Margit-lak, az öreg úrnő
kecsesen, reménykedve a régmúlt lakóira vár,
új kalapot kapott, de már az sem vidítja,
mert eltűntek a Deák útról a délceg gesztenyefák.

Máté Bálint versei

Szép volt...?

*Bámultam szikár nézését,
ötágú csillagra összpontosító
figyelését, felsőbbrendű lenézését.*

*Kékesszürke egyenruhája surranóba
dugva-gyűrve, s ő maga mintegy szikla
igen melyre madarak teszik tiszteletüket
olyan, kissé vörösés pontok a váll tájékon.*

*Igen mondták a beavatottak és elvhűek
az et.-nek – azóta E.T.nek – nem kell mindig
munkába menni, s ilyenkor a pártért kell
neki tenni, fontosságát bizonyítja vállán a
rangja – melyről én azt hittem: korábban galamb ült rajta...*

*Így találkoztam nagyon-nagyon régen egy
munkásörrel, később is sokáig, aztán eltűntek
s nyomuk legfeljebb galambok által is megtisztelt ruháik őrzik.*

Szép lehetett...

*Szép lehetett
az a hatvanas évek!
Az emberek hittek a
dolgokban, melyek
bizonyára Nagy Dolgok
lehettek.*

*Élték napi verklis életüket,
hallgatták a sajtóból ismert
okos embereket, s a kacsintóssal
képzeletben összekacsintottak,
s tudták Trabantot hoz a holnap!*

József Attila

A CSODASZARVAS

Ükös ükünk, ősök őse,
ázsiai puszták hőse,
vágyat nevelt csodavadra,
szarvast üzött napnyugatra.

Üztön üzte kis sereggel,
éjten éjjel, reges reggel,
át az éren, át az áron,
fegyveres népű határon.

Csodaállat, csak elillant,
lombokon át, ha megcsillant.
Csak a nyomát hagyta minden
füves földön, fájó szívben.

Az az előd nem volt boldog.
Nem boldogok az utódok.
Az ősz haza odaveszett,
de a vágy nem emlékezet.

Hejh magyarok, hajh szegények,
hova üzni azt a gímet?
Aki hajtja, belepusztul
asszonyostul, csapatostul.

Az is, aki látta, végre,
hagyja immár békességbe.
Tisza mellett, Duna mellett,
az a szarvas itt legelget.

Ázsiai nehéz szaga
ázott pusztán füstől tova
s aranyszőre, mikor illan,
gyári füstön általcsillan.

Kortyolgat az ég tavából,
villó agganca világol --
ága-boga tükörképe
csillagvilág mindensége.

Juhász Gyula

EMESE ÁLMA

Ázsiai sátor mélyén,
Ázsiai éjek éjén,
Hulló csillag fénye mellett
Álmodott Don vize mellett.

Szépanyánk volt, sorsok anyja,
Álmodott föl-fölriadva,
Megborzongott babonázva,
Ázsiai éjszakába.

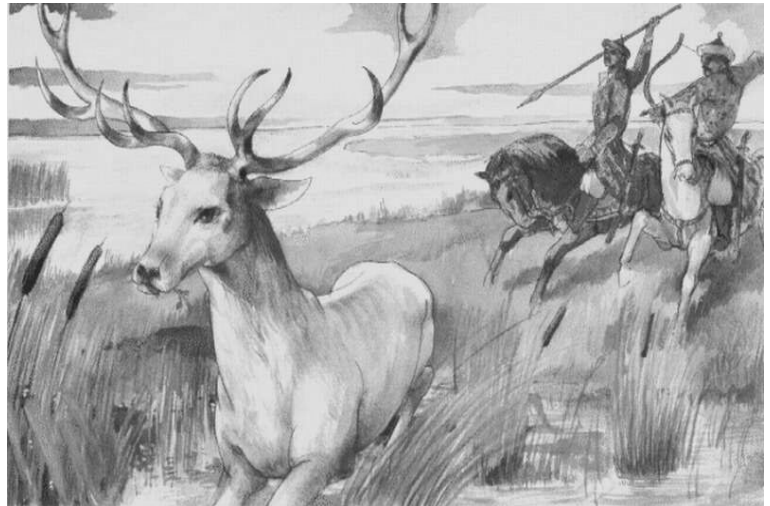
Szíve táján a jövődő,
Lelke mélyén ősi erdő,
Napnyugatra terjedendő,
Melynek méhe sohse meddő.

Álmodott és látta kéjjel,
Ágyékából messze, széjjel
Hódító folyam dagadva
Mint rohan borús Nyugatra.

Népek útján büszke haddal
Söpri gátját diadallal,
És föléje vén turulnak
Védő szárnyai borulnak.

És az álom egyre mélyebb,
Mélyebb, szörnyebb és sötétebb,
Ősi folyam vérrel árad
S égis nyúlnak szolgagátak!

Álom, álom, terhes álom,
Messze ázsiai tájon,
Mikor érsz már boldog véget
Anyáálma Emesének?

László Gyula: A csodaszarvas üldözése

Sárkányölő Szent György-ikon Novgorodból (XV. század) ismeretlen szerző
(Internet)

Következő szám tartalmából:

Beszámoló a XXIII. Magyar Őskutatási Fórumról

Dr. Kőrösi Mária gondolatai Dr. Balogh Ildikó Magyar hittel című könyvét olvasva

Gömöry Katalin: Égalji bolygó növény-emberei
